

den daværende Justitsminister, fordi han foreslog Søndre Landsret opretholdt, nu er faldet ganske bort. Vi er altsaa nu kommet i Alliance med Socialdemokratiet paa dette Spørgsmaal, hvor vi tidligere kæmpede mod Socialdemokratiet, men det kan, som sagt, kun glæde mig.

Det ærede Medlem Hr. Zahle, der optræder som Ordfører for de Radikale, var efter min Mening noget vel diplomatisk i dette Spørgsmaal. Jeg vilde have sat Pris paa, at Offentligheden ogsaa fik at vide, hvorledes de Radikale stillede sig her. Det ærede Medlem nøjedes med at sige, at det var et stort og vigtigt Spørgsmaal, og at det egnede sig godt til Forhandling i Udvalget. Det gør det ogsaa, men det egner sig ogsaa til, at man her faar at vide, hvorledes vi staar i denne Sag. Jeg haaber altsaa, at Søndre Landsret bliver bibeholdt.

I Modsætning til det ærede Medlem Hr. Pürschel maa jeg sige, at jeg har faaet det Indtryk, at Meningen er, at alle Dommerne skal bo i Sønderborg, og at der skal oprettes en Afdeling af Kontoret i Odense, saaledes at Stævninger kan indleveres der. Det ærede Medlem Hr. Pürschel saa ud i Fremtiden, hvorledes det da vilde komme til at gaa, hvilken af de to Afdelinger, den i Sønderborg og den i Odense, der vilde faa flest Sager, og det vilde maaske komme til at spille en Rolle i Fremtiden med Hensyn til, hvor Landsretten skulde have sit Sæde. Jeg haaber ikke, den højtærede Justitsminister deler dette Synspunkt. Det vilde jo ligefrem være at opfordre Sønderjyderne og Fynboerne til at komme med saa mange Retstrætter som muligt, saa at der kunde komme flest Sager enten i Odense eller Sønderborg. Jeg vil tværtimod opfordre til det modsatte, at vi faar saa faa Processer som muligt. Jeg har den Følelse, at vi her i Rigsdagen mener, at det er rigtigst af nationale Grunde at have Landsretten i Sønderborg, selv om der skulde komme flere Sager i Odense. Det ærede Medlem Hr. Sundbo saa allerede i Aanden, at vi ogsaa skulde have en Landsret i Esbjerg. Jeg tror, han bliver skuffet; jeg haaber det i alt Fald. Hvis vi kommer saa langt ud, vil nemlig Udgifterne til vor Retspleje overhovedet ikke kunne bæres af den danske Befolkning.

Et andet Hovedspørgsmaal, der har været drøftet meget udførligt, er Spørgsmaalet om Offentlighedsprincippet i Retsplejen. Den højtærede Minister benyttede Lejligheden til i den Anledning at omtale Pressen og kom ogsaa ind paa det Æreskænderi og den Nedrakning, der finder Sted i Aviserne. Jeg er fuldstændig enig i,

at alt, hvad der hedder Æreskænderi og Nedrakning, bør vi undgaa. Det glæder mig, at den højtærede Minister som Repræsentant for Socialdemokratiet er af samme Anskuelse og derfor vil yde sin værdifulde Assistance til, at alt, hvad der hedder Æreskænderi og Nedrakning ogsaa i „Social-Demokraten“, kan undgaaes. Jeg kan i alt Fald tilsige den højtærede Minister min Medhjælp udenfor „Social-Demokraten“, jeg skal gøre alt, hvad jeg kan, for at det der kan undgaaes. Med Hensyn til hvorledes vi skal stille os angaaende Offentlighedsspørgsmaalet i Pressen, maa jeg sige, at jeg tror, vi er kommet for langt ud. Jeg vil henstille til den højtærede Minister at overveje, om det ikke var fornuftigt, at det Udvalg, der nu bliver nedsat, eller eventuelt Ministeren selv forelagde dette Spørgsmaal for det Udvalg, der er nedsat til Udarbejdelse af en ny Presselov. Thi det kunde jo være, at hvis Udvalget tog dette vanskelige Spørgsmaal op, vilde Pressen selv kunne klare det, og jeg tror, at det vilde være det bedste. Jeg er ikke i Tvivl om, at hvis alle de pæne Blade, de, der ikke vil svælge i Skandalehistorier, vilde tage effektivt fat paa det, vilde det nok hjælpe. Jeg er ikke blind for, at Justitsministeren vil kunne sige, at dette Spørgsmaal ligger noget udenfor Udvalgets Opgave, og det kan man for saa vidt godt sige, hvis man holder sig til Presseloven i dens nuværende Skikkelse, men man maa dog erkende, at det er et Spørgsmaal, der i allerhøjeste Grad vedrører Pressen, og jeg tror, som sagt, at Pressen selv bedst vilde kunne løse det.

Det ærede Medlem Hr. Zahle kom i denne Anledning ogsaa ind paa sin Stilling til Retsplejeloven, idet han sagde, at som alle vidste, havde han været Modstander af Offentlighedsprincippet i den Udstrækning, hvori det blev gennemført — jeg fik nærmest det Indtryk, at det ærede Medlem ogsaa var Modstander af Retsplejeloven som Helhed i den Udstrækning, hvori den var blevet gennemført. Naar jeg tænker tilbage paa den daværende Ministers Stilling til disse Spørgsmaal, staar det for mig saaledes, at han i borgerlige Sager ikke mente det nødvendigt at faa en ny Retsplejelov, man kunde nøjes med at forandre noget om paa de daværende Overretter, derimod var jeg ikke paa det Tidspunkt saa klar over den daværende Ministers Stilling til den kriminelle Retspleje. Jeg var egentlig nærmest af den Anskuelse, at det ærede Medlem mente, at der kunde der ske nogen Forandring. Nu har Forholdene jo udviklet sig saaledes, at med Hensyn til den borgerlige